

Laki ja synti Room. 7:13-25

13. Onko siis hyvä tullut minulle kuolemaksi? Ei tietenkään! Mutta että **synti paljastuisi synniksi**, se on hyvän kautta **tuottanut minulle kuoleman**. Näin **synti tuli lain käskyn kautta ylen määrin synnilliseksi**.

14. Me tiedämme, että **laki on hengellinen** mutta **minä olen lihallinen, myyty synnin alaiseksi**.

15. Minä en tunne omakseni sitä, mitä teen, sillä minä **en toteuta sitä, mitä tahdon**, vaan **mitä vihaan, sitä minä teen**.

16. Mutta jos teen sitä, mitä en tahdo, minä myönnän, että **laki on hyvä**.

17. Niinpä **en sitä enää teekään minä itse** vaan **synti, joka minussa asuu**.

18. Sillä minä tiedän, **ettei minussa, nimitäin lihassani, asu mitään hyvää**. **Tahto minulla tosin on**, mutta **hyvää en pysty saamaan aikaan**.

19. **Sitä hyvää, mitä tahdon, minä en tee**, vaan **sitä pahaa, mitä en tahdo, minä toteutan**.

20. Jos siis teen sitä, mitä en tahdo, en tee sitä enää itse vaan **synti, joka minussa asuu**.

21. Huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon tehdä hyvää, sen lain, että **paha pysyy minussa**.

22. **Sisäisen ihmiseni puolesta hyväksyn iloiten Jumalan lain**,

23. **mutta jäsenissäni näen toisen lain**. Se sotii mieleni lakia vastaan ja **pitää minua vangittuna synnin lakiin**, joka on minun jäsenissäni.

24. Minä kurja ihminen! **Kuka vapauttaa minut tästä kuoleman ruumiista?**

25. **Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta!** Niin minä siis tällaisena palvelen **mielellä Jumalan lakia mutta lihalla synnin lakia**.

Suruttomat

Miten olet selvinnyt taistelussa syntiä vastaan? Tähän kysymykseen saamme erilaisia vastauksia riippuen siitä, millaisessa hengellisessä tilassa ihminen on.

On paljon ihmisiä, joita vanhastaan on nimitetty ”suruttomiksi”. Ilmaisu on sikäli väärä, että monella ei-kristityllä tai uskosta vieraantuneella saattaa olla monenlaisiakin suruja niin terveytensä, raha-asioidensa kuin ihmissuhteittensakin kanssa. Ilmaisu on myös sikäli harhaan johtava, että suruttoman vastakohtana uskovan elämä olisi surujen täyttämää. Päin vastoin Jeesus on luvannut omalleen ilon, vieläpä oman ilonsa.

Suruttomuudella tarkoitetaan ihmisiä, jotka ovat onnistuneet paaduttamaan oman tuntonsa siihen määrään asti, ettei se kolkuta, vaikka he harjoittavat kaikenlaisia syntejä. He saattavat elää haureudessa ja pettää muita. He saattavat pitää oikeutenaan varastaa, koska kokevat olevansa alipalkattuja. He saattavat käyttää julmasti hyväkseen toisten ihmisten hyväntahtoisuutta. Joillekin heistä väkivalta saattaa olla ihailtavaa voiman näyttöä jne. Heille kysymys syntiä vastaan taistelusta on mieleton, koska heille mikään ei ole syntiä. Jotkut he saattavat ihastua ajatuksesta, että pahuus ja hyvyys ovat loppujen lopuksi yhtä ja samaa. Heistä saattaa olla jopa mielenkiintoista tutkia pahuutta, koska he muka elävät kaikenlaisen moraalin yläpuolella.

Omantunnon ihmiset

Toisaalta on niitä ihmisiä, jotka pitävät itseään kunnon kansalaisina ja väittävät haluavansa elää hyvällä omallatunnolla. Heitä tosin saattaa ajoittain vaivata omantun-

non syytös siitä, etteivät he aivan riittävän hyvin selviä toisten ihmisten kanssa. He saattavat tehdä myös vilpittömiä yrityksiä oman itsensä parantamiseksi.

Muistan, miten esimiehensä kanssa ristiriitaan joutunut ystäväni Japanista valitti minulle, että hänen yrityksensä itsensä muuttamiseksi pärjätäkseen paremmin työpäikällä olivat osoittautuneet mahdottomiksi. Hänelle oli avautunut jotain oman sydämen pahuudesta ja hän kärsi siitä. Tällainen ihminen on jo kulkemassa jonkun askeleen verran totuuden suuntaan.

Heränneet

Jos ihmisen omaantuntoon tässä tilassa osuu Jumalan lain sana, ihminen saattaa nähdä jotain sydämensä syntisyydestä ja siitä, että sellaisessa tilassa hän ei voi Jumalan kasvojen edessä kestää. Hänelle saattaa nousta ajoittain voimakas kuoleman pelko, sillä hän aavistelee, että nykyisessä tilassa hän joutuisi kadotukseen.

Jos hän on päässyt kosketuksiin elävien uskovien kanssa ja havainnut heissä selaista rauhallisuutta ja iloisuutta, joka häneltä puuttuu, hän saattaa lähteä aivan toisissaan tavoittelemaan muutosta elämäänsä. Hän saattaa ryhtyä karsimaan paheitaan ja saattaa hetkeksi siinä onnistuakin. Mutta usein hän huomaa joutuvansa tappiolle. Hän haluaisi tehdä hyvää, mutta jokin hänen sisimmässään estää sen.

Kuvaava esimerkki hänen taistelustaan on ruuhkabussissa tai täydessä junassa istuimen luovuttaminen vanhemmalle, vammaiselle tai lapsiperheelle. Joskus se onnistuu häneltä ja kokee auttamisen iloa, mutta useimmissa tapauksissa ei onnistu, vaikka hän hyvin tietää, miten suuren ilon se tuottaisi itselle ja sille, jolle hän luovuttaisi paikkansa. Hänellä on hyvää tahtoa, mutta ei voimaa toteuttaa sitä.

Jos hän alkaa vielä lukemaan Raamattua siinä toivossa, että se auttaisi häntä elämään paremmin, hänelle saattaa paljastua sydämen pahuus entistäkin syvemmin. Hän saattaa tässä herätyksen tilassa lisätä ponnistuksia saavuttaakseen Raamatun ja omantunnon vaatiman tason, mutta mitä enemmän hän yrittää, sitä syvemmälle hän sortuu. Jumalan laki on alkanut murtaa häntä ja lopulta hän saattaa huutaa yhdessä Paavalin kanssa: *"Minä kurja ihminen! Kuka vapauttaa minut tästä kuoleman ruumiista?"* Hän joutuu epätoivoon omien mahdollisuuksiensa suhteen.

Lain alaiset uskovat

Jos herätyksen tilassa epätoivoon joutunut ihminen saa kuulla evankeliumin siitä, että Jeesus on Golgatan ristillä maksanut kärsimyksellään hänen syntivelkansa ja noussut ruumiillisesti kuolleista lahjoittaakseen katuvalle syntiselle vanhurskauden, jonka varassa ihminen kelpaa pyhän Jumalan edessä, hän saattaa huutaa avukseen Jeesusta ja päästä osalliseksi syntien anteeksiantamuksen rauhasta ja Jumalan lapsen asemasta. Hän syntyy uudesti, hänestä tulee uskova kristitty, Pyhä Henki asettuu asumaan hänen sydämeensä.

Päästyään näin osalliseksi Jumalan ansaitsemattomasta armosta ja suosioista vasta uskoon tullut haluaa koko sydämeästään elää Jumalan tahdon mukaan. Mutta hetken kuluttua hän saattaa kuitenkin langeta johonkin entiseen syntiinsä. Ilo ja rauha omaltatunnonlta katoaa. Hän kauhistuu ja pelkää, että hän on menettänyt pelastuksensa. Hädissään hän kääntyy Jeesuksen puoleen ja syvässä katumuksessa pyytää lankeemustaan anteeksi.

Omatunto huojentuu, mutta nyt hän tekee lujan päätöksen noudattaa Jumalan tahtoa elämässään. Hän alkaa taistella syntiä vastaan, mutta tekeekin sen omassa voimassaan. Näin hän huomaamattaan joutuu lain alle. Mitä enemmän hän ponnistellee, sitä useammin hän lankeaa jälleen synteihin.

Kun Pyhä Henki asuu hänessä, hän alkaa nähdä synnin entistä paljon kauheampana kuin ennen uskon tuloaan ja lankeemukset tuntuvat entistäkin kipeämmiltä. Kaiken aikaa hän kyllä muistaa, millaisen ilon ja rauhan Jeesus hänelle uskon tullessa antoi. Siksi hän toistuvasti käy katumuksessa Herran eteen ja pääsee ajoittain maistamaan anteeksi saaneen iloa. Mutta kokonaisuudessa ottaen kilvoittelu lain alla on raskasta ja hän ihmettelee, miten monilla muilla uskovilla näytti olevan pelastusvarmuus ja pysyvä rauha, mutta hän joutuu kaiken aikaa taistelemaan synnin himoja vastaan, jotka hänessä jylläävät.

Omalla kohdallani tuollaista lainalaista kilvoittelua kesti kokonaiset neljä vuotta, ennen kuin Pyhä Henki erään kirjan välityksellä kirkasti, että Jeesuksen veri riittää kaiken aikaa. Pelastusvarmuuteni ei perustukaan siihen, kuinka hyvin selvisin kristillisessä vaelluksessani vaan yksinomaan ja ainoastaan siihen vanhurskauteen, jonka Jumala lahjoitti minun pysyväksi omaisuudekseni uskon tullessani. Lainalaisesta vaelluksesta oli se suuri hyöty, että aloin Paavalin tavoin tajuta miten käsittämättömän syvä on lihani syntiturmelus. *Näin synti tuli lain käskyn kautta ylen määrin synnilliseksi. (13)*

Vaellus pelastusvarmuudesta käsin

Kun Pyhä Henki sai osoittaa minulle, että pelastusvarmuuteni lepää kokonaan Jeesuksen täytetyn työn varassa, vaellukseeni uskovan tuli uusi sävel. Se ei tarkoita, että syntinen liha olisi muuttunut yhtään entistä paremmaksi, vaan sitä, että laki ei anna voimaa synnin pitämiseksi aisoissa puhumattakaan sen kuolettamisesta, vaan ainoastaan Pyhä Henki voi sen tehdä. Taistelu syntiä vastaan ei olekaan enää synnin kanssa painimista, vaan pysymistä Jeesuksen yhteydessä. Vaikka edelleen lankean synteihin, tiedän, että laki ei minua niistä voi enää syyttää, koska en ole enää lain alla vaan armon alla. Laki sai jo sen, minkä vaati Jeesuksen kuolemassa sijastani ja Hänen täydellisessä elämässään, joka on lahjoitettu minun hyväkseni: *Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa, sillä elämän Hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista. (Room. 8:1-2)*

Paavalin minä muoto

Jaksossamme Roomalaiskirjeen 7. luvun jakeissa 13-25 Paavali muuttaa tyylinsä "minä" muotoon toisin kuin luvun alkuosassa. Siksi Raamatun selittäjillä on ollut kiistaa siitä, mistä elämänsä vaiheesta oli kysymys. Puhuiko hän itsestään ennen pelastumistaan, herätyksen tilassa vai jo uskon tullessaan.

Me tiedämme, että laki on hengellinen mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaiseksi. (14) Tästä jakeesta on tehty johtopäätös, että Paavali ei kuvannut tilaansa uskossa ollessaan, koska synnin alle myyty on synnin orja eikä siis uskova. Toisaalta Paavali sanoo: *Sisäisen ihmiseni puolesta hyväksyn iloiten Jumalan lain, mutta jäsenissäni näen toisen lain. (22-23)* Ellei hän olisi ollut uskova, hänen sisäinen olemuksensa ei olisi iloinnut Jumalan laista.

Kysymyksenasettelu ei liene oikea. Paavali tahtoo osoittaa, että laki ei auta pelastukseen mutta se ei auta myöskään jo uskoon tullutta elämään Jumalan tahdon mukaan, koska syntinen luonto on lakia väkevämpi. Ainoastaan evankeliumin voimalla voi pelastua ja elää kristityn elämää.

Kaksi luontoa

Jeesuksessa asuu Jumalan koko täyteys ruumiillisesti. Jeesuksessa on siis kaksi luontoa. Hän on yksi persoona, jossa asuu sekä jumalallinen luonto ja synnitön inhimillinen luonto. Hän on 100% Jumala ja 100% ihminen.

Nyt uskoon tulleeseen ihmiseen asettuu asumaan Pyhä Henki ja hänessäkin asuu kaksi luontoa ei tosin samalla tavalla kuin Jeesuksessa. Uskovassa on uusi luonto, joka on syntynyt Pyhästä Hengestä. Mutta hänessä asuu edelleen myös liha eli syntinen luonto. Yhteydessä Jeesukseen olemme saaneet kokonaan uuden tahdon, ja uuden mielen. Mutta ruumiissamme asuu yhä liha, joka on yhtä paha kuin ennenkin:

Sillä minä tiedän, ettei minussa, nimittäin lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla tosin on, mutta hyvää en pysty saamaan aikaan. (18) Kaikki samat himot, ylpeys, itsekkyyys, jotka olivat meissä ennen uskoon tuloa säilyvät lihassa sellaisenaan. Siksi jos uskova antaa lihalleen vallan, hän kykenee samoihin hirveyksiin kuin maailman ihminen.

Syntinen liha

Syntistä lihaa emme voi mitenkään parantaa. Vain uusi ihminen meissä voi palvella Jumalaa. Jos liha saa ilmaista itseään se tuottaa pelkkää pahaa. Lihaa on yhtä mahdollista parantaa kuin mätää munaa. Liha tulee kuolettaa, mutta se ei onnistu lain keinoin vaan ainoastaan Pyhän Hengen voimalla.

Lihan hillitsemisessä ja kuolettamisessa ei ole mitään apua laista. Emme voi itse asettaa uutta luontoamme toimimaan vanhaa vastaan. Uusi luonto on yhtä lain sisällön kanssa, mutta mikään käsky tai kehotus ei anna voimaa uudelle ihmiselle, niin että saisimme voiton vanhasta. Moni nuori kristitty on tätä tosiasiaa ymmärtämättä joutunut kauheaan epätoivoon:

Kun hän on huomannut langenneensa syntiin, hän antaa lain tuomita itsensä ja havaitsee olevansa kelvoton. Hän kauhistuu, ettei hän voi päästä taivaaseen vaan joutuu tuhoon. Tässä tilassa on äärimmäisen tärkeä tiedostaa, että Jeesukseen uskova ei ole enää lain alla.

Vastaavasti kun uskova vertaa omaa elämäänsä Raamatun kehotuksiin ja huomaa, että hänen vaelluksensa ei vastaa oikean kristityn kilvoitusta, on äärimmäisen tärkeää tiedostaa, että hän onkin armon alla eikä lain alla.

Edelleen kun hän on tehnyt päätöksiä, jotka toinen toisensa jälkeen sortuvat, on tiedostettava, että hän on kyllä saattanut pyytää Jumalalta voimaa pitää lupauksensa, mutta onkin pannut luottamuksensa toivomaansa voimaan eikä itse Herraan Jeesukseen. Näin jälleen kerran hän on sortunut lain alaiseen yrittämiseen. Tässä tilassa on muistettava, että laki ei voi auttaa meitä taistelussa syntiä vastaan.

Lihan kuolettaminen

Jos te elätte lihan mukaan, teidän on kuoltava, mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää. (Room. 8:13) Laki ei auta ruumiin tekojen kuolettamiseen eikä syntisen lihan aisoissa pitämiseen. Siihen tarvitaan Pyhä Henki, joka toimii ja vaikuttaa evankeliumin sanan kautta. *”Evankeliumi on Jumalan voima!”* Pyhityksen salaisuus on yhteytemme Jeesuksen kanssa. Siksi meidän on menetettävä usko itseemme ja usko siihen, että Jumalan voima voisi tehdä sinun lihastasi jotain hyvää.

Kiusausten voima

Laki kertoo meille, miten kauhea voima synnillä ja lihalla on. Niiden takana vaikuttaa itse Saatanan voima. Omillamme olemme täysin voimattomat lihan himojen ja kiusausten paineessa. Jokainen taistelu, jonka käymme omassa voimassamme syntiä vastaan, on tuomittu johtamaan tappioon. Taistelu ei onnistu omin voimin eikä Jumalan voimaa pyytämällä. Voiton tuo vain se tietoisuus, että lailla ja synnillä ei ole meihin nähden mitään valtaa, ja se, että olemme lähellä Jeesusta ja annamme Hänen Henkensä kuolettaa lihaamme. Yhteys Herraan Jeesukseen on A ja O.

Todellinen minuus

*Niinpä en sitä enää teekään **minä itse** vaan synti, joka minussa asuu. (17) ... Sisäisen ihmiseni puolesta hyväksyn iloiten Jumalan lain, mutta jäsenissäni näen toisen lain. Se sotii mieleni lakia vastaan ja pitää minua vangittuna synnin lakiin, joka on minun jäsenissäni. (22-23)*

Joku on joskus sanonut, että uskova ihminen on kuin jakomielitautinen ihminen, koska hänessä taistelee kaiken aikaa kaksi voimaa: syntinen liha ja Pyhästä Hengestä syntynyt uusi ihminen. Tätä taistelua Paavali kuvaa muualla näin:

Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette toteuta lihan himoa. Liha himoitsee Henkeä vastaan ja Henki lihaa vastaan. Ne ovat toisiaan vastaan, niin ettette tee sitä, mitä tahdotte. Mutta jos Henki johdattaa teitä, ette ole lain alaisia. (Gal. 5:16-18)

Näin joku aika sitten piirroksen, jossa oli kuva sydäimestä, jossa kaksi miestä tappelevat keskenään ja saman aikaisesti heidän alapuolellaan oli kolmas mies leposohvalla kaikessa rauhassa. Siinä oli kuva kilvoittelevan uskovan elämästä. Hänen todellinen minänsä ei ole se liha, jossa asuu synti. Hänen todellinen sisäinen ihmisenä ja minuutensa iloitsee Jumalan laista, vaikka liha jatkuvasti tekee tenää Pyhää Henkeä vastaan. Tästä jatkuvasta sodasta huolimatta uskova on täydellinen rauha, koska hän asuu Jeesuksessa Kristuksessa. Hän ei ole enää lain alla vaan armon. Hänen todellinen minänsä lepää Kristuksen lahjavanhurskauden sohvalla. Silä hän tietää: *Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa.* (Room. 8:1)

Jatkuvasta sisäisestä sodasta huolimatta Paavali päätyy iloiseen ja kiitolliseen lopputulokseen: *Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Niin minä siis tällaisena palvelen mielellä Jumalan lakia mutta lihalla synnin lakia.* (25)

Hengellisen sodan jatkuminen ja siinä voitolle pääseminen tapahtuu lopulta Jumalan rauhasta käsin. Taistelun keskellä saamme nostaa kiitollisen katseemme Jeesukseen, Herramme. Hän on jo saavuttanut ratkaisevan voiton Golgatalla ja siksi tiedämme, että lopulta saamme mekin olla täydellisen vapaat syntisestä lihasta ja

pääsemme Kristuksen kirkastetun ylösnousemusruumiin kaltaisuuteen. Kuljemme kohti voittoa, koska Jeesus on voittanut meidät.

Hiromi Haseben todistus

Muistan Koben Raamattukoulusta nuoren neidon, Hasebe nimeltään. Hän kävi kokonaiset kaksi vuotta Raamattukoulua, joista ensimmäisen ajan toimin myös siellä opettajana. Epäluokuisia kertoja hän pyysi saada sielunhoitoa, koska hän ei mitenkään kyennyt ymmärtämään Raamatun evankeliumia, vaikka kuinka opiskeli Jumalan Sanaa. Tiesin, että hän kävi myös muiden opettajien luona etsimässä neuvoa samaan kysymykseen. Joskus hän huokaili, pitäisikö hänen saada uudestaan kaste, sillä hänet oli kotiseurakunnassaan kyllä kastettu. Kerran hän taas kyseli, pitäisikö hänen oppia puhumaan kielillä voidakseen uskoa Jeesukseen.

Toisen vuosikurssin lopulla sain häneltä viestin, joka kuului näin:

”Kävin useita kertoja keskustelemassa kanssasi, kun en ymmärtänyt Jeesuksen valmistamaa pelastusta. Se oli minulle todella tuskallista aikaa. Toisen vuosikurssin lokakuussa isäni sai aivoinfarktin ja joutui sairaalaan. Tapahtuma toi pintaan sen, miten syvästi minä olen syntinen. Pian avioliiton solmimisen jälkeen isäni alkoi harjoittaa kotiväkivaltaa äitiäni kohtaan. Sitä nähden ja kokien kasvoin. Yhdessä vaiheessa se oli niin hirveää, että jouduimme keskeillä yötä äitimme kanssa pakenemaan kotoa. (Siihen aikaan toisin muin nykyään kodin sisäisestä väkivallasta ei puhuttu ja sitä pyrittiin kaikin voimin salaamaan. Siksi avun hakeminen oli vaikeaa.) Väkivalta oli kansakoulun kolmannen ja neljännen luokan aikana pahimmillaan. Rakkaudesta meihin lapsiin äitini, joka ei ollut tehnyt mitään pahaa, joutui isäni ja isäni äidin edessä maahan asti polvistuen anomaan sitä, että pääsisi takaisin kotiinsa. Kotiamme hallitsi isäni itsekäs väkivalta.

Sitten tapahtui yhtä ja toista. Isän väkivaltaisuus jatkui yhä, vaikka muuttuikin enimmäkseen henkiseksi ja sanalliseksi muodoltaan. Siksi kun isäni sairastui, sydämestäni toivoin, että hän kuolisi tai edes äitini ottaisi hänestä nyt avioeron. En osaa tarkemmin eritellä äitini ja pikkusiskoni tunteita, mutta kyllä hekin vihasivat isää, vaikka heissä oli toisin kuin minussa ehkä hiukan lempeyttäkin tätä kohtaan.

Vaikka olin kristitty ja opiskelin Raamattukoulussa, koin olevani ei-kristittyjä paljon sydämettömämpi ihminen. Lähdin kuitenkin auttamaan äitiäni Nagoyaan isäni jouduttua sairaalaan. Tunsin syvästi alamittaisuuttani siellä.

Jouduin näin ollen olemaan poissa luennoilta puolitoista kuukautta, ennen kuin pääsin palaamaan Raamattukouluun. Syytin poissaolostani vihaamaani isääni ja valitin, että perheeni sairaus sotki opintoni. Mutta syytöksiä täynnä oleva sydämeni inhotti minua. Oli tuskallista nähdä, miten hirveä sydämeni oli. Palattuani kouluun kerron sydämeni tilan eräälle opettajalleni.

Hän sanoi minulle: ”Hasebe, sinä olet ymmärtänyt pelastuksen aivan väärin. Juuri tuollaisen sydämesi tähden Jeesus kärsi sijastasi ristillä.” Silloin vihdoinkin ymmärsin. En ollut lainkaan katsonut Jeesuksen ristin rakkauteen, olin vain tuijottanut omaan synkkään sydämeeni. Silloin ensi kertaa tajusin selkeästi, että Jeesuksen risti oli juuri minua varten.

Tällä tavalla Jumala kirkasti minulle rakkautensa: ”*Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.*” (Room. 8:28)

Valmistuttuani Raamattukoulusta palasin Nagoyaan. Siellä osui käsiini Pihkalan oppitunneillaan jakama moniste, jota en aikanaan ollut lainkaan ymmärtänyt. Luin se nyt uudestaan ja iloitsin, miten hyvää opetusta siinä oli pelastumisesta ja uskossa kasvamisesta.

Haluan tästedeskin vaeltaa Herran Jeesuksen kanssa. Aina kun lankean syntiin saa toistuvasti palata Jeesuksen ristin ääreen. Saan uuden anteeksiantamuksen ja saan kasvaa armossa. Sen lisäksi haluan jakaa saamastani suuresta armosta niille, jotka eivät vielä tunne Vapahtajaa. Ennen kaikkea haluan kiittää Jumalaa rakkaudesta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. (Nagoya, 2016)

Entä sinä?

Jos olet Herran oma, lailla ei ole mitään syyttävää valtaa sinuun nähden aivan riippumatta siitä, kuinka suuria syntejä olet tehnyt tai tulet vielä tekemään. Laki ei auta sinua hedelmälliseen kristillisyyteen, vain ja ainoastaan yhteys Jeesuksen kanssa. Sinussa asuu edelleen liha, jossa ei ole mitään hyvää, mutta sinun ei tarvitse elää lihan vallassa, vaan olet vapaa ja saat antaa elämäsi Jeesukselle.

Ellet vielä ole Herran oma, anna lain tuomita elämäsi siihen asti, että ymmärrät vain Jeesuksen voivan ratkaista elämäsi ongelmat.